

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	269
Land:	Syrien
Kilde:	Migrationsverket.
Titel:	Rättsligt ställningstagande angående säkerhetssituationen i Syrien
Udgivet:	15. juni 2012
Optaget på baggrundsmaterialet:	26. juni 2012

Rättsligt ställningstagande

angående

säkerhetssituationen i Syrien

1. Sammanfattning

- Migrationsverket har först att pröva om den sökande är flykting vid en individuell bedömning av de anförda skyddsskälerna.
- Till följd av den just nu rådande situationen av generellt våld i Syrien torde kriterierna för alternativt skyddsbehov enligt 4 kap. 2 § 1. första ledet utlänningslagen för närvarande i allmänhet vara uppfyllda.
- Frågan om eventuellt uteslutande från att anses som flykting eller alternativt skyddsbehövande enligt 4 kap. 2b-2c §§ utlänningslagen ska beaktas i varje enskilt ärende.
- Uppehållstillstånd som beviljas med stöd av 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen på grund av den i dagsläget rådande generella säkerhetssituationen bör i normalfallet vara tidsbegränsade och gälla i tre år. I ärenden som rör barn bör det utifrån de individuella förutsättningarna övervägas om istället permanenta uppehållstillstånd bör komma i fråga.

2. Bakgrund

Rättschefen har den 19 april, den 10 maj, den 17 juni, den 8 september och den 15 november 2011 kommenterat den då rådande säkerhetssituationen i Syrien.

Den 16 december 2011 (RCI 32/2011) bedömde rättschefen att det vid det tillfället inte förelåg en väpnad konflikt i Syrien men väl en situation av svåra motsättningar i landet.

Den 30 januari 2012 beslutade rättschefen att beslut om avvisning och utvisning för närvarande inte ska verkställas till Syrien (RCI 1/2012).

Den 2 mars 2012 rekommenderade UNHCR att inget återsändande till Syrien bör ske till dess situationen har stabiliserats (se *UNHCR Position on Returns to the Syrian Arab Republic*).

Rättschefen har den 13 mars 2012 kommenterat frågan om handläggning av ärenden avseende asylsökande från Syrien.

UNHCR har i skrivelsen *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic* i juni 2012 beskrivit den senaste händelseutvecklingen i Syrien och behovet av skydd för personer som lämnat landet.

3. Gällande rätt, bland annat angående skydd för generellt våld m.m.

4 kap. 2 § utlänningslagen har följande lydelse.

Med alternativt skyddsbehövande avses i denna lag en utlänning som i andra fall än som avses i 1 § befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att

1. det finns grundad anledning att anta att utlänningen vid ett återvändande till hemlandet skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller som civilperson löpa en allvarlig och personlig risk att skadas på grund av urskillningslöst våld med anledning av en yttre eller inre väpnad konflikt, och

2. utlänningen inte kan, eller på grund av sådan risk som avses i 1 inte vill, begagna sig av hemlandets skydd.

Första stycket 1 gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen löper sådan risk som där avses eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot att utlänningen utsätts för sådan risk genom handlingar från enskilda.

Första och andra styckena gäller även för en statslös utlänning som befinner sig utanför det land där han eller hon tidigare har haft sin vanliga vistelseort.

Av 2 c § följer att en utlänning som omfattas av denna paragraf i vissa fall är utesluten från att anses som alternativt skyddsbehövande.

EU-domstolen har i målet C-465/07 (Meki Elgafaji and Noor Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie) den 17 februari 2009 närmare uttolkat innebörden av begreppet väpnad konflikt i enlighet med artikel 15 c jämförd

med artikel 2 e i Skyddsgrundsdirektivet. För att ett allvarligt och personligt hot ska anses föreligga mot liv eller lem för en person som ansöker om alternativt skydd krävs inte att denne visar att hoten är specifikt riktade mot honom på grund av omständigheter som är hänförliga till hans personliga situation. Att sådana hot förekommer kan i undantagsfall anses styrkt när det urskillningslösa våld som kännetecknar den pågående väpnade konflikten är så allvarligt att det finns grundad anledning att förmoda att en civilperson om han eller hon återsänds till det aktuella landet eller, när så är aktuellt, regionen genom sin blotta närvaro där, skulle löpa en verklig risk att utsättas för sådana hot.

I målet Vilvarajah mot Storbritannien uttalade Europadomstolen att ett brott mot artikel 3 i Europakonventionen vid situationer av generell instabilitet endast kunde bli aktuellt om det visades att sökandens personliga situation var sämre än den för övriga i den grupp som sökanden tillhör.

Europadomstolen har senare i målet NA mot Storbritannien omprövat sitt ställningstagande och bland annat uttalat att sådana särskiljande drag avseende sökanden inte krävs om en allmän situation av våld i ett land, dit någon ska utvisas, kan vara av tillräckligt hög grad av intensitet för att medföra att alla utvisningar till detta land skulle kunna medföra ett brott mot artikel 3 i konventionen. En sådan situation kan emellertid endast anses föreligga i de allvarligaste fallen av generellt våld, där ett brott enligt artikel 3 kan bedömas enbart genom den risk en civilperson skulle utsättas för vid ett återsändande.

Europadomstolen har även i målet Sufi och Elmi mot Storbritannien uttalat sig om frågan om generellt våld och tillämpligheten av artikel 3 i Europakonventionen. Domstolen uttalade att den har att ta ställning till risken för ett brott mot artikel 3 i konventionen, oavsett om risken har sin grund i generellt våld, personliga omständigheter kopplade till sökanden eller en kombination av dessa två förhållanden. Domstolen gjorde initialt en bedömning av kopplingen mellan artikel 3 i konventionen och artikel 15 c i Skyddsgrundsdirektivet. Europadomstolen konstaterade att domstolens jurisdiktion är begränsad till tolkningen av Europakonventionen och att det därför inte är lämpligt att domstolen går in på tolkningen av artikel 15 c i Skyddsgrundsdirektivet. Mot bakgrund av EU-domstolens dom i Elgafaji, var domstolen emellertid inte övertygad om att artikel 3 i Europakonventionen inte skulle ge ett skydd som kan jämföras med det skydd direktivet ger. I synnerhet noterade domstolen att tröskeln i båda artiklarna får, i exceptionella fall, användas i en situation med generellt våld som uppnår sådan intensitet att alla personer som återsänds till den aktuella regionen utsätts för risk enbart mot bakgrund av sin närvaro där.

Domstolen uttalade vidare att de indikatorer som brittiska Asylum and Immigration Tribunal tidigare identifierat utgör en god måttstock - dock inte uttömmande uppräknings - för att bedöma intensiteten och nivån av (generellt) våld (i det fallet i Mogadishu). Dessa är: 1. Tillämpar parterna i konflikten en metod eller taktik som ökar risken för civila offer eller utgör

civila en direkt måltavla. 2. Är nämnda metoder eller taktik vanligt förekommande. 3. Är striderna lokala eller utbredda. 4. I vilken omfattning har civila dödats, skadats eller tvingats till flykt eller internflykt. Europadomstolen konstaterade bland annat att våldet i Mogadishu uppnår en sådan nivå av intensitet att vem som helst i staden, utom möjligen de som har synnerligen väletablerade kontakter med ”starka grupper”, är utsatt för en verklig risk för behandling som är förbjuden enligt artikel 3 i konventionen.

Migrationsöverdomstolen har i avgörandet MIG 2009:27 angett att det råder ett tillstånd av inre väpnad konflikt i utlänningslagens mening om samtliga nedanstående förutsättningar är uppfyllda.

I. De svåra motsättningarna mellan befolkningsgrupperna innefattar utdragna och alltjämt pågående stridigheter mellan väpnade regeringsstyrkor och en eller flera andra organiserade väpnade grupper eller mellan två eller flera sådana grupper som strider mot varandra.

II. Stridigheterna är av sådan karaktär att de går utöver vad som kan klassas som inre oroligheter eller vad som endast utgör sporadiska eller isolerade våldshandlingar.

III. Det är utmärkande för civilbefolkningens situation att det våld som konflikten för med sig är urskillningslöst och så allvarligt att det finns grundad anledning att förmoda att en civilperson genom sin blotta närvaro skulle löpa en verklig risk att utsättas för ett allvarligt och personligt hot mot liv och lem.

I avgörandet uttalade Migrationsöverdomstolen även att det skulle vara olämpligt att pröva de ovan fastställda kriterierna för inre väpnad konflikt ”mot ett mycket begränsat område, t.ex. delar av en stad”. Domstolen fann att, i fallet Somalia som var för handen, det fanns skäl som talade för att prövningen trots allt kunde och borde göras mot dess huvudstad Mogadishu, som ”är en stad av betydande storlek när det gäller befolkningsmängd”.

I Migrationsöverdomstolens avgörande MIG 2011:4 konstaterade domstolen att det var svårt att få tag i detaljerad och helt uppdaterad information då internationella organ på grund av den rådande säkerhetssituationen inte längre kunde uppehålla sig i delar av landet (Somalia). Mot bakgrund av stridernas omfattning, karaktär, geografiska spridning och de följder dessa har och fick för civilbefolkningen samt avsaknaden av mer utförlig information om förhållandena i de södra och mellersta delarna av landet var det inte möjligt att begränsa prövningen av om det föreligger en inre väpnad konflikt mot endast vissa delar av södra och mellersta Somalia.

4. Rättschefens bedömning

4.1 Prövningen av internationellt skyddsbehov

Det finns inledningsvis anledning att - särskilt rörande länder där det råder en situation som präglas av generellt våld - erinra om ordningen för prövning av en ansökan om internationellt skydd. Prövningen av frågan om internationellt skydd ska följa den ordning som bestämmelserna i utlänningslagens kapitel 4 anger.

Migrationsverket har således först att pröva om den sökande är att betrakta som **flykting** vid en individuell bedömning av de anförda skyddsskälen enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen. Vid en sådan individuell prövning är det viktigt att bland annat beakta aktuell och relevant landinformation som beskriver den rådande situationen i ett land och som kan indikera att vissa individer eller grupper typiskt sett är särskilt utsatta.

Migrationsverket har därefter att pröva om sökanden är **alternativt skyddsbehövande** enligt 4 kap. 2 § första stycket 1 första ledet utlänningslagen, vilket överensstämmer med artikel 3 i Europakonventionen om de mänskliga fri- och rättigheterna. Prövning av behovet av internationellt skydd som är hänförligt till situationer av generellt våld har huvudsakligen kommit att prövas utifrån utlänningslagens bestämmelser om väpnad konflikt och svåra motsättningar. Den rättsutveckling som nu har ägt rum genom Europadomstolens uttolkning av Europakonventionens artikel 3 i dessa situationer innebär emellertid att Migrationsverket i större utsträckning än tidigare har att beakta situationer av generellt våld vid den enskilda prövningen av brott mot artikel 3 i konventionen.

Frågan om internationellt skydd, på grund av yttre eller inre väpnad konflikt, prövas därefter i samma paragraf, andra ledet.

4.2 Flyktingskap (4 kap. 1 §)

Vid prövningen av flyktingskap bör särskilt uppmärksammas de individer och grupper som den syriska regimen kan uppfatta som misshagliga och ett hot samt regimen ständigt allt mer intensifierade åtgärder att söka upp misstänkta oliktankande och de allt brutalare metoderna som används för att slå ner dessa. I tidigare kommentarer har uttalats att särskilt utsatta i detta avseende kan vara namnkunniga oppositionella, t.ex. demokrati-/MR-förespråkare, islamister och medlemmar i autonomiförespråkande kurdiska partier men även andra oppositionella, t.ex. mindre högprofilerade journalister, bloggare som gjort sig obekväma för regimen och personer som kan uppfattas som misshagliga i och med att de arrangerat eller deltagit i sammankomster där regimfientliga budskap skanderats. Den bedömningen är alltså giltig, dock ej uttömmande.

4.3 Alternativt skyddsbehövande (4 kap. 2 § 1 p första ledet)

Om det inte finns grund att anse personen vara flykting ska därefter prövas om det finns grundad anledning att anta att utlänningslagen vid ett återvändande skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och på så sätt uppfyller kraven för att anses vara alternativt skyddsbehövande mot sin hemort.

Som nämnt har Europadomstolen vid upprepade tillfällen (se bland annat NA mot Storbritannien samt Sufi och Elmi mot Storbritannien) uttalat att om en sökande på grund av det allmänna säkerhetsläget löper en verklig risk för sådan behandling som anges i artikel 3 i Europakonventionen så får inte verkställighet ske. Eftersom 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen är den bestämmelse som i allt väsentligt korresponderar med artikel 3 (och även artikel 15 b skyddsgrundsdirektivet) ska den som på grund av ett exceptionellt säkerhetsläge på hemorten eller annan avsedd destination eller resvägen löper verklig risk för behandling som anges i 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen bedömas vara alternativt skyddsbehövande.

En första fråga är således om säkerhetssituationen i Syrien är så extrem och präglad av generellt våld att ett återsändande dit i och för sig medför en sådan risk som anges i artikel 3 nämnda konvention och det starkare skyddet som ett uppehållstillstånd enligt 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen innebär, således bör komma ifråga.

Den rådande säkerhetssituationen

Säkerhetsläget i Syrien är synnerligen allvarligt och präglas av eskalerande intensitet i det våld och övriga övergrepp som förekommer i landet. Ett ytterligare ökat förtryck från regimens sida under senare tid, utan avmattning i arresteringar och systematisk inhuman behandling av exempelvis frihetsberövade, visar att inga effektiva reformer är att vänta. Situationen har, i synnerhet efter årsskiftet 2012, istället kommit att präglas av alltfler urskillningslösa militära operationer i civila bostadsområden med stöd av (övervägande alawitisk) shabihamilis, andra mer eller mindre kriminella nätverk och regimlojala klaner och ett sakta men säkert växande väpnat motstånd från Free Syrian Army (FSA), ett stort antal andra väpnade motståndsgupper och extremistceller (bl.a. *Jabhat al-Nusra*) samt det nyetablerade Syrian Revolutionaries Front (SRF). Sistnämnda organisation uppger att de har totalt 12 000 man i vapen och att de opererar i samarbete med FSA. Värst stridsdrabbad över tid är provinsen Homs, där hittills också de sektaristiskt drivna (främst alawi kontra sunni) våldsinslagen varit flest och grövst, men ingen provins i Syrien förefaller vara förskonad från våld. Från de 2011 relativt lugna nord-nordostliga provinserna rapporteras bl.a. om tilltagande spänningar, inkluderande bland annat kidnappningar och attacker, mellan kurdiska grupper och partier. Dessa händelser visar ytterligare på tilltagande spänningar och dysfunktion hos den syriska

centralmakten ute i provinserna. Utöver detta rapporteras bl.a. om förekomst av spänningar mellan kristna och inflyttade sunniter i Wadi Nasara i Homsprovinsen.

Mer eller mindre intensiva strider bedöms för närvarande bland annat pågå på ett antal platser i provinserna Latakiah, Idlib, Aleppo, Hama, Homs, Deir ez-Zour, Dara'a och Damaskus. Även väpnade element inom den sammansatta oppositionen har enligt tillgängliga rapporter gjort sig skyldiga till övergrepp, bland annat mord, människorov och bombattentat. FSA:s sannolikt största militära enhet, al-Faroukbrigaden, hittills främst verksam i Homsprovinsen tillhör de oppositionella (sunnidominerade) element som anklagats för olika former av övergrepp mot antagonister inom regimlojala militära enheter och miliser samt civila alawiter. Enligt den av FN tillsatta oberoende internationella undersökningskommissionen om Syrien, har dock de flesta och allvarligaste människorättsöverträdelser som kunnat dokumenteras utförts av syrisk armé och säkerhetstjänster i samband med militära operationer och eftersökningsoperationer. Enligt uppskattningar från FN har totalt över 10 000 människor dödats under de senaste 15 månadernas kris i Syrien. Oppositionella rapportörer framhåller att över 14000 dödsoffer, varav ca 9 900 civila (eller f.d. civila som sedermera beväpnat sig), ca 3 500 soldater och ca 800 armédesertörer, krävts under samma period.

Vidare pekar den FN-tillsatta oberoende undersökningskommissionen om Syrien på en mer militariserad karaktär på konflikten och en allt högre organisationsnivå hos väpnade motståndsgrepp i vissa områden. Samtidigt pekar International Crisis Group (ICG) med flera på en intensifierad konflikt i och med tre förstärkta destruktiva inslag, omvälvande i kombination; ökande regimrepression, bombattentat och massakrer. Redan kring årsskiftet, men främst sedan mars 2012 har säkerhetsläget försämrats av en rad bombattentat främst riktade mot militära, paramilitära och polisiära installationer och personer i främst Damaskus, Aleppo och Idlib, med massiv förstörelse och förhållandevis stora civila förluster som följd. Även andra områden i landet har drabbats av attacker som bland annat resulterat i civila dödsoffer. Våldet har samtidigt förvärrats genom en förefallande genomtänkt taktik av massakrer och storskaliga avrättningar sedan mitten av mars 2012. Ett exempel är den övervägande sunnitiska stadsdelen Karm az-Zeitoun i Homs i efterdyningarna av stora militäroperationer i staden. Hela familjer återfanns dödade, inte osannolikt av regimlojal shabihamilis. Ett annat exempel är den omtalade massakern i det övervägande sunnitiska lantbruksområdet Houla ett par mil nordväst om Homs, där totalt 108 personer, varav 49 barn och 34 kvinnor, dödades av granatsplitter eller genom avrättning på nära håll den 25-26 maj. Den 6 juni uppdagades en ny massaker i den sunnidominerade enklaven Mazraat al-Qubeir (al-Kubeir), granne med ett antal alawitiska byar i Hama. Likartade aktioner uppges även äga rum i bl.a. Dara'a.

De senaste dagarna upplever flera provinser i Syrien en upptrappning från bägge sidor. Från regimsidan tenderar bland annat pansarvagnar med

flygunderstöd av helikoptrar att sättas in i högre utsträckning än tidigare, innebärande än högre risker för civilbefolkningen. FN:s chef för fredsbevarande operationer, Hervé Ladsous, har i dagarna uttalat att Syrien nu befinner sig i fullskaligt inbördeskrig. I tillägg har både FN och Human Rights Watch i dagarna publicerat rapporter om utbredd förekomst av grova övergrepp utförda av regimstyrkor mot barn i landet. I sammanhanget lyfts bland annat avrättningar, tortyr och nyttjande som mänskliga sköldar fram, innebärande att hittills ca 1 200 barn så har mist livet i konflikten.

UNHCR beskrev nyligen (*International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, juni 2012) rapporter om allvarliga och omfattande brott mot mänskliga rättigheter i Syrien och hänvisar bland annat till Internationella Rödakorskommitténs tidigare uttalanden om ”lokalt inbördeskrig” i vissa delar av landet. Rörande personer hemmahörande i Syrien som sökt asyl i länder utanför regionen uttalar UNHCR att dessa bör tas emot i behörig ordning och deras ansökningar prövas enligt befintliga procedurer, varvid särskilt skyddet mot återsändande bör beaktas.

Bedömning

Det kan utifrån angivna beskrivning återigen konstateras att säkerhetssituationen i Syrien för närvarande är extremt allvarlig, eskalerande och med ett mer uttryckligt inslag av brutalt sekteristiskt våld, samtidigt som det är svårt att i alla avseenden få någon egentlig överblick över övergreppen och detaljerad och helt uppdaterad information från oberoende källor. Utifrån tillgänglig rapportering rörande situationen måste karaktären av stridigheterna i landet dock bedömas gå utöver vad som kan betecknas som inre oroligheter eller sporadiska eller isolerade våldshandlingar. Intensiva strider blossar med jämna mellanrum upp i alltför delar av landet. Tusentals civila har under de senaste månaderna dödats i attacker och angrepp som förefaller mer eller mindre urskillningslösa och har i många fall riktats direkt mot civila. De metoder och den taktik som för närvarande präglar striderna och konflikten i övrigt synes i vart fall påtagligt öka risken för civila dödsoffer i hela landet. Vidare rapporteras det om hundratusentals civila som söker sin tillflykt inom och utanför landet. Samtidigt förefaller regimen öka förtrycket av alla individer och grupper som uppfattas som misshagliga och kan misstänkas utgöra ett hot. Det förekommer även vissa uppgifter om att återvändande till landet tvingas genomgå omfattande förhör av personer från den syriska säkerhetstjänsten och att tortyr eller annan kränkande behandling förekommer i samband härmed.

En förutsättning för beviljande av skydd med stöd av 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen är att det föreligger ett individuellt skyddsbehov. Mot angivna bakgrund förefaller emellertid säkerhetssituationen i Syrien i dagsläget vara så extrem och präglad av generellt och i många fall urskillningslöst våld att alla som återvänder till landet - möjligen bortsett från vissa exceptionella undantag - löper en individuell risk att utsättas för

sådan behandling som anges artikel 3 Europakonventionen, artikel 15b skyddsgrundsdirektivet och 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen. Därvid har särskilt beaktats de för närvarande stora svårigheter som finns i att erhålla tillförlitlig, detaljerad, och helt uppdaterad landinformation från oberoende rapportörer och den mycket stora oförutsägbarhet som i övrigt präglar den eskalerande situationen i Syrien.

Till följd av den just nu rådande situationen av generellt våld i Syrien - och genom den rättsutveckling som nu har ägt rum genom Europadomstolens nämnda uttalanden angående artikel 3 i Europakonventionen - torde kriterierna för alternativt skyddsbehov enligt 4 kap. 2 § 1. första ledet utlänningslagen för närvarande i allmänhet vara uppfyllda. Det kan dock inte uteslutas att i vissa exceptionella fall, exempelvis rörande personer som har stark anknytning till den syriska regimen, saknas en sådan individuell risk enbart till följd av den allmänna situationen som beskrivits ovan.

Det saknas därmed anledning att närmare kommentera förutsättningarna för syriska asylsökande att erhålla skydd enligt 4 kap. 2 § 1. andra ledet utlänningslagen.

4.4 Exklusion

Mot bakgrund av den rådande situationen i Syrien och de övergrepp som har skett och alltjämt sker, finns en risk att vissa asylsökande kan antas ha gjort sig skyldiga till sådana handlingar som föranleder att de ska uteslutas från att anses som flyktingar eller alternativt skyddsbehövande med stöd av 4 kap. 2b-2c §§ utlänningslagen. Den frågan måste - som alltid - beaktas i varje enskilt ärende. (Se även UNHCR:s uttalanden i denna fråga i *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*.)

4.5 Fråga om tillståndets längd

Utgångspunkten är att permanent uppehållstillstånd ska beviljas då det föreligger ett skyddsbehov enligt utlänningslagen. Om grunden för uppehållstillståndet är att utlänningen inte kan återvända till sitt hemland på grund av att det råder en konflikt som föranleder ett generellt skyddsbehov, kan det emellertid finnas omständigheter, såsom konfliktens art och omfattning och bedömningen av dess varaktighet, som gör att uppehållstillstånd bör tidsbegränsas (jfr. MIG 2009:27 och MIG 2011:4).

Konflikten och den rådande säkerhetssituationen i Syrien är, som redan nämnt, i dagsläget extrem och präglad av generellt våld. Även om det är mycket svårt att närmare uttala sig om hur den kommer att utvecklas kan den just nu rådande exceptionellt allvarliga situationen inte anses vara beständig. Med hänsyn till omständigheterna, särskilt rörande konfliktens och våldets art och omfattning, bör uppehållstillstånd som beviljas med stöd

av 4 kap 2 § 1. första ledet utlänningslagen just på grund av den i dagsläget rådande generella situationen, i normalfallet vara tidsbegränsade och gälla i tre år (såvida inte de undantag som anges i 5 kap. 1 § tredje stycket utlänningslagen är uppfyllda).

Uppehållstillstånd för barn bör endast i undantagsfall vara tidsbegränsade, även om regeringen uttalat att det kan vara lämpligt att även barn beviljas tidsbegränsade tillstånd om deras föräldrar beviljas sådant tillstånd (se prop. 2009/10:31 s. 142). Med hänsyn till att huvudregeln om permanenta tillstånd särskilt betonats för det fall det gäller barn och med beaktande av längden av det tidsbegränsade tillstånd som nu kan komma i fråga (3 år), bör det utifrån barnets individuella förutsättningar övervägas om istället permanent uppehållstillstånd bör komma i fråga.

Ett tidsbegränsat uppehållstillstånd förutsätter att utlänningen innehar en passhandling (se bland annat MIG 2007:30 och MIG 2011:4). Om en utlänning inte har någon handling som gäller som pass och saknar möjlighet att skaffa en sådan handling, får Migrationsverket enligt 2 kap. 12 § utlänningsförordningen utfärda ett främlingspass. Verket får utfärda främlingspass även i andra fall om det finns särskilda skäl. Förutsättningar för att utfärda främlingspass är generellt uppfyllda för de som får uppehållstillstånd av skyddsskäl (se RCI 07/2012).

Detta rättsliga ställningstagande har beslutats av undertecknad rättschef

Mikael Ribbenvik
Rättschef